

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Cob/106/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121325637
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Fulcová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121325637.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Fulcovej a členiek senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: V. L., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom Š. XXXX/XX, W., v konaní o zaplatenie 129,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 29Cb/67/2021-119 zo dňa 13. apríla 2022, takto

rozhodol:

- Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 29Cb/67/2021-119 zo dňa 13. apríla 2022 potvrdzuje.
- Žalovanému súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s poukazom na ust. § 43 ods. 1 písm. a/, § 43 ods. 12 písm. b/, § 43 ods. 13, § 44 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o elektronických komunikáciách“), § 39, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky zákonník“) a § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

2. V odôvodnení rozsudku poukázal na žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 129,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 24,38 eur od 06.05.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 80,78 eur od 07.06.2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 24 eur od 07.07.2017 a zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 215,51 eur. Žalobca návrh odôvodnil pohľadávkou, ktorú mal nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.07.2020 od právneho predchodcu, spoločnosti Slovak Telekom, a.s.. Napriek tomu, že právny predchodca riadne a včas poskytol a sprístupnil verejné elektronické komunikačné služby, žalovaný mu v rozpore so zmluvnými dojednaniami zmluvy o poskytovaní verejných služieb dohodnutú cenu za poskytnuté služby a vyúčtovanú zmluvnú pokutu za porušenie záväzku viazanosti neuhradil riadne a včas, čím sa dostal do omeškania s jej zaplatením. Zmluvou o postúpení pohľadávok, uzavretou medzi spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o. ako postupníkom dňa 08.07.2020, bola pohľadávka voči žalovanému v celosti postúpená žalobcovi ako postupníkovi, o čom bol žalovaný upovedomený písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky v súlade s ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný napriek výzve právneho zástupcu žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy pohľadávku žalobcu nezaplatil.

3. Žalobca v žalobe uviedol, že v tomto konaní si titulom nezaplatenej ceny za riadne a včas poskytnuté verejné služby a vyúčtovanú zmluvnú pokutu uplatňuje voči žalovanému len časť postúpeného nároku vo výške 344,67 eur s príslušenstvom, ktorú mu žalovaný napriek predžalobnej upomienke nezaplatil. K žalobe pripojil zmluvu o poskytovaní verejných služieb zo dňa 12.04.2017 spolu s identifikačnými údajmi žalovaného pri uzatváraní zmluvných dokumentov so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. zo dňa 13.04.2017; faktúru č. 3305508367 zo dňa 12.04.2017; preberací protokol č. 4008079 zo dňa 12.04.2017; osvedčenie o živnostenskom oprávnení žalovaného; dodatok k zmluve o poskytovaní verejných služieb; faktúru č. 3416122426 zo dňa 22.05.2017 splatnú dňa 06.06.2017; faktúru č. 3415218984 zo dňa 22.04.2017 splatnú dňa 05.05.2017; faktúru č. 410625429 zo dňa 22.12.2017 splatnú dňa 08.01.2018; faktúru č. 3417059507 zo dňa 22.06.2017 splatnú dňa 06.07.2017; všeobecné podmienky pre poskytovateľov verejných služieb spoločnosti Slovak Telekom, a.s.; zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. zo dňa 08.07.2020; prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok, oznámenie o postúpení pohľadávky podľa ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 22.07.2020, výzvu žalobcu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 15.04.2021 a podací hárok č. EPH236359484.

4. Súd prvej inštancie mal vychádzajúc z obsahu súdneho spisu a listinných dôkazov za preukázanú existenciu zmluvného vzťahu na základe zmluvy o poskytovaní verejných služieb, uzavretej podľa zákona o elektronických komunikáciách, medzi podnikom (právnym predchodcom žalobcu) a žalovaným. Predmetnú zmluvu uzavrel právny predchodca žalobcu ako právnická osoba v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalovaný ako fyzická osoba - podnikateľ, vykonávajúci svoju podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia. Vo veci teda ide o zmluvný vzťah medzi dvomi podnikateľskými subjektmi pri výkone ich podnikateľskej činnosti, na ktorý je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a subsidiárne, pokiaľ ide o inštitúty Obchodným zákonníkom neupravené, ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd nepovažoval za sporné, že právny predchodca žalobcu poskytoval žalovanému telekomunikačné služby, a preto si splnil svoje zmluvné a aj zákonné povinnosti podľa ust. § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o elektronických komunikáciách, a ani to, že mu vznikol nárok na zaplatenie dohodnutej ceny služieb, ktorú žalovanému vyúčtoval predloženými faktúrami. Žalovanému vznikla povinnosť cenu podľa zmluvy a v súlade s ust. § 43 ods. 12 písm. b/ zákona o elektronických komunikáciách zaplatiť v lehote splatnosti predložených faktúr, ktorú si vo výške 129,16 eur nesplnil, čím porušil svoje zákonné a aj zmluvné povinnosti.

5. Rozhodnutie o zamietnutí žaloby súd prvej inštancie založil na nepreukázaní splnenia špecifických podmienok cesie a tvrdenia, že oznámenie o postúpení pohľadávok bolo žalovanému riadne doručené. Z obsahu listinných dôkazov zistil, že na žalobcu bola pohľadávka jeho právneho predchodcu postúpená podľa ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08.07.2020. Ako dôkaz k žalobe priložil oznámenie o postúpení pohľadávok, čím bol podľa tvrdení žalobcu žalovaný o postúpení predmetnej pohľadávky oboznámený v súlade s ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Hoci žalobca tvrdí, že jeho právny predchodca uvedené oznámenie žalovanému zasielal elektronicky na ním uvedenú e-mailovú adresu, súd prvej inštancie to z predložených dôkazov nemal preukázané a ustálil, že žalovaný bol o postúpení pohľadávky právneho predchodcu žalobcu informovaný až pri doručení žaloby s prílohami súdom. Poukázal na znenie ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ktoré nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprisňuje pravidlá pri postúpení pohľadávok zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb, keďže žalovaný ako účastník zmluvného vzťahu musí byť podľa uvedeného ustanovenia písomne vyzvaný na úhradu dlhu, a ak je aj napriek tomu v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní, až vtedy môže podnik pohľadávku postúpiť aj bez jeho súhlasu na inú osobu. Z uvedeného vyplýva, že prvým predpokladom pre cesiu takejto pohľadávky alebo jej časti na inú osobu je písomná výzva podniku účastníkovi (žalovanému). Pretože výzva je hmotnoprávnym úkonom, pôsobí tento prejav vôle podniku podľa znenia ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka od okamihu, keď účastníkovi dôjde, a to aj v prípade ak je neprítomný. Nevyžaduje sa skutočné doručenie a prevzatie výzvy účastníkom, ale na to, aby bol úkon voči nemu účinný, predpokladá, že sa musí dostať do sféry jeho dispozície tak, že účastník má objektívnu možnosť sa s ním oboznámiť. Na podporu uvedených záverov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/226/2018-205 zo dňa 14.11.2019, ktoré boli vydané v skutkovo obdobných veciach.

6. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že ešte pred rozhodnutím vyzval žalobcu na doplnenie žaloby, a preukázanie, že žalovaný bol písomnou výzvou právneho predchodcu vyzvaný na úhradu dlhu, ako aj listiny preukazujúcej doručenie takejto výzvy, nakoľko z obsahu žaloby a priložených dôkazov bolo zjavné, že žalobca nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie. Žalobca na výzvu súdu prvej inštancie, opätovne predložil len neuhradené faktúry, ktorých zaplata sa v danom konaní domáha, dodatok k zmluve o poskytnutí verejných služieb, oznámenie o postúpení pohľadávky, zmluvu o poskytovaní verejných služieb spolu s identifikačnými údajmi účastníka pri uzatváraní zmluvných dokumentov so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., osvedčenie o živnostenskom oprávnení a cenník služieb právneho predchodcu žalobcu. Nedoručil však žiadne listiny, ktoré by mohli byť podľa obsahu výzvami v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách a v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 05.04.2022 sám potvrdil, že splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z jeho právneho predchodcu na žalobcu preukazuje zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.07.2020, oznámením o postúpení pohľadávok a výzvami právneho predchodcu zo dňa 22.04.2018, 22.05.2018, 22.06.2018 a 22.12.2017, pričom žiadne takéto výzvy súdu nedoručil. Uvedené dátumy sa s výnimkou roka zhodujú s dátumami vystavených a neuhradených faktúr, avšak v prípade faktúry nejde o výzvu na úhradu dlhu tak, ako to má na zreteli znenie § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Keďže doručením listinných dôkazov žalobca nepreukázal skutočnosť nevyhnutne potrebnú k tomu, aby súd mohol posúdiť, či prišlo k platnému postúpeniu pohľadávky, teda že právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky na žalobcu splnil podmienky podľa citovaného ustanovenia (pričom súd skúma aktívnu vecnú legitímáciu ex off), dospel súd prvej inštancie k záveru, že k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania na žalobcu nedošlo, a teda že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaným subjektom na podanie žaloby, na základe ktorej by sa mohol domáhať úhrady žalovaným neuhradených faktúr za telekomunikačné služby, poskytnuté právnym predchodcom žalobcu. Pohľadávka zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb v celkovej výške 349,66 eur bola teda na žalobcu postúpená v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho je zmluva o postúpení pohľadávok v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatná a žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitímovaný. Súd prvej inštancie preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v celom rozsahu odvolanie, a jeho prípustnosť odôvodnil odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nesúhlasil s tvrdením o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko uvedené mal súdu prvej inštancie preukázať oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu uvedenú v zmluve o poskytovaní verejných služieb. Za účelom preukázania aktívnej legitímácie žalobca súdu predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 22.07.2020 spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky, ktorou preukázal postúpenie žalovanej pohľadávky počas prebiehajúceho sporu. Poznamenal, že takýto postup preukázania aktívnej legitímácie je plne v súlade s právnymi predpismi a súdnou praxou je bežne akceptovateľný. V tomto podporne odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že „relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky.“ Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca uviedol, že preukázal aj doručenie výziev jeho právneho predchodcu žalovanému na zaplata pohľadávky pred samotným postúpením, a to jednotlivými faktúrami, ktoré obsahovali aj „upomienku“ a „upozornenie“ na úhradu dlhu a k ich doručeniu malo dôjsť v súlade so všeobecnými podmienkami pre poskytovanie verejných služieb spoločnosti Slovak Telekom, a.s.. Výzvy boli žalovanému zasielané elektronickou formou na emailovú adresu uvedenú v zmluve o poskytovaní verejných služieb. Nakoľko nedoručenie faktúr zo spisu nevyplýva, nie je ani dôvod túto skutočnosť spochybňovať.

8. Žalobca poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/24/2021 zo dňa 26.01.2022, podľa ktorého sa predložené faktúry považujú za výzvy podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách a vyslovil presvedčenie, že v konaní preukázal, že jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky, dňa 22.04.2018, 22.05.2018, 22.06.2018 a 22.12.2017 žalovaného na zaplata peňažného dlhu vyzval, ten napriek uvedeným písomným výzvami dlh nezaplatil, do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní, čím boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Žalobca poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.11.2012 vo veci C119/12, Josef Probst proti mr.nexnet GmbH, ktorý výslovne viaže možnosť

postúpenia pohľadávky operátora na viazanosť postupníka telekomunikačným tajomstvom, samotnú možnosť postúpenia pohľadávky však nespochybňuje. Na záver poznamenal, že zákonná podmienka postúpenia pohľadávky je naplnená tiež poučením dlžníka o existencii dlhu, realizovaným v zasielaných SMS notifikáciách, upomienkach, e-mailových notifikáciách a telefonických a písomných výzvach. S poukazom na uvedené žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu proti ktorému je prípustné (§ 357 písm. d/ CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach rozsahu a dôvodov odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a postupom v súlade s ust. § 378 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie potvrdil.

11. Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 351/2011 o elektronických komunikáciách (ďalej aj „zákon o elektronických komunikáciách“), zmluvou o poskytovaní verejných služieb sa podnik zaväzuje účastníkovi zriadiť potrebné pripojenie k verejnej sieti alebo poskytovať príslušné služby. Podnik môže vydať všeobecné podmienky a cenník, ktoré sú súčasťou zmluvy. Zmluva o poskytovaní verejných služieb je písomná; to neplatí pre predplatené služby, poskytovanie služieb prostredníctvom verejných telefónnych automatov a iných verejných prístupových bodov. Písomnú zmluvu o poskytovaní verejných služieb je možné meniť aj inou ako písomnou formou, ak sa na tom zmluvné strany dohodnú; to neplatí pre záväzky účastníka, ktoré podľa Občianskeho zákonníka možno dojednať len v písomnej forme.

12. Podľa § 5 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách, podnik na účely tohto zákona je každá osoba, ktorá splnila oznamovaciu povinnosť podľa § 15. Poskytovanie siete alebo služby v oblasti elektronických komunikácií pre tretiu osobu je podnikaním.

13. Podľa § 5 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách, účastník je koncový užívateľ, ktorý uzatvoril s podnikom poskytujúcim verejnú službu zmluvu o poskytovaní verejných služieb.

14. Podľa § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o elektronických komunikáciách, podnik má právo na úhradu za poskytnutú verejnú službu.

15. Podľa § 43 ods. 12 písm. b/ zákona o elektronických komunikáciách, účastník je povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

16. Podľa § 43 ods. 4 písm. b/ zákona o elektronických službách, ak tak úrad určí vo všeobecnom povolení podľa § 14 ods. 2 písm. g/, je podnik poskytujúci verejnú sieť alebo verejnú službu povinný poskytovať bez poplatku základnú úroveň rozpisovaných faktúr.

17. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

18. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

19. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

20. Podľa § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku

písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

21. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, obsahom písomného odôvodnenia napadnutého rozsudku a konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj obsahom odvolania žalobcu, sa odvolací súd priklonil k právnym záverom súdu prvej inštancie, konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje aj na jeho správne a presvedčivé odôvodnenie. Stotožnil sa aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu v spore, keďže nepreukázal doručenie písomných výziev žalovanému na plnenie záväzku a rovnako ani tvrdenie, že písomné oznámenie o postúpení pohľadávky adresované postupcom žalovanému sa dostalo do jeho dispozičnej sféry. Preukázanie splnenia uvedených podmienok zaťažuje v spore výlučne žalobcu a keďže ten v konaní dôkazy nepredložil, dôkazné bremeno neunesol. Je potom správny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v spore.

24. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní (povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia) znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Procesná pasivita strany sporu má za následok, že neunesla dôkazné bremeno.

25. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy, aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitimácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.06.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009).

26. Pre platnosť postúpenia pohľadávky zo strany podniku na tretiu osobu je potrebné splniť podmienky kladené ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená podnikom, je tak povinný tvrdiť a tiež preukázať, že pred postúpením pohľadávky podnik účastníka písomne vyzval na splnenie jeho záväzku a účastník napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie tejto skutočnosti má za následok nepreukázanie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu (postupníka) v konaní.

27. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by spoločnosť Slovak Telekom, a.s., (podnik) zaslala žalovanému (účastníkovi) písomnú výzvu na úhradu pohľadávky, ktorá musí predchádzať samotnému postúpeniu, a tým nepreukázal ani podmienku nepretržitého viac než 90 dní trvajúceho omeškania žalovaného so splnením svojho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke. V zmysle citovaného ustanovenia osobitného predpisu (lex specialis) je preukázanie doručenia osobitnej výzvy žalovanému nevyhnutné na osvedčenie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Žalobca však žiadnu takú výzvu súdu prvej inštancie nepredložil. Jediná výzva, ktorú súdu predložil, je jeho vlastná predžalobná výzva zo dňa 15.04.2021, teda až z času po postúpení pohľadávky.

28. Za výzvu podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách nemožno považovať jednotlivé faktúry, na ktoré žalobca odkazuje a ktorými sa snaží preukázať dodržanie zákonného postupu. Ich vystavením si podnik plnil inú zákonnú povinnosť, a to uloženú ust. § 43 ods. 4 písm. b/ tohto zákona, podľa ktorého je účastník povinný platiť za poskytnutú verejnú službu zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry. Faktúra nemôže byť výzvou podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách už len z dôvodu, že ak zákon v jednom ustanovení (§ 43 ods. 4 písm. b/ v spojení s § 43 ods. 12 písm. b/) osobitne uložil povinnosť podniku predložiť účastníkovi faktúru, aby mu vôbec vznikol nárok na zaplatenie ceny služieb a následne hneď v nasledujúcom ustanovení (§ 43 ods. 13) povinnosť samostatnej písomnej výzvy pred postúpením, je nepochybné, že musí ísť o inú, osobitnú, samostatnú výzvu a nie faktúru, ktorá sa má účastníkovi prekladať vždy, lebo inak by úprava zakotvená v ust. § 43 ods. 13 nemala žiaden zmysel a bola by de facto nadbytočná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018 (písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako podmienka postúpenia pohľadávky na tretiu osobu), ktorého závery sú analogicky aplikovateľné aj na obdobne normovanú výzvu podľa § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách.

29. Výklad obdobnej právnej situácie v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003, o ktoré žalobca oprel v podanom odvolaní svoju obranu, sa viaže k ust. § 526 Občianskeho zákonníka, a teda na všeobecnú úpravu postúpenia pohľadávky, ktorá v tomto prípade nie je vzhľadom spomínanú špeciálnu úpravu cesie v osobitnom predpise smerodajná. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nepreukázal ani riadne doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému (základná podmienka postúpenia pohľadávky podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

30. Zhrnúc uvedené možno konštatovať, že ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách je špeciálnou úpravou oproti všeobecnej úprave postúpenia pohľadávok podľa Občianskeho zákonníka, ktoré sa uplatňuje aj v obchodnoprávných vzťahoch. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa ust. § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov (napr. aj zákona o elektronických komunikáciách) nie je dovolená, je absolútna neplatnosť právneho úkonu, v tomto prípade zmluvy o postúpení pohľadávky, pre jej rozpor so zákonom (ust. § 39 Občianskeho zákonníka).

31. Keďže žalobca v konaní nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a právo uplatnené v tomto konaní mu preto nemožno priznať.

32. S poukazom na predchádzajúcu argumentáciu odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

36. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných v § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/ a e/ CSP).